

Arrest

nr. 122 367 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..) Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aan- gegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het geregistreerde partnerschap tussen betrokkenen op 25.10.2012 eenzijdig werd stopgezet te Hasselt.

Op 29.11.2012 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege. Op 03.04.2013 werd betrokkene opnieuw ingeschreven te Hasselt.

Op 29.11.2012 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 14.07.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- een inburgeringsattest dd. 06.09.2011 (maatschappelijke oriëntatie en Nederlands tweede taal): aangezien het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land.

- een verklaring van PCVO Hasselt dd. 22.04.2013 waaruit blijkt dat betrokkene tijdens het schooljaar 2010-2011 ingeschreven was voor Nederlandse taallessen (module 1.1); attest Nederlands (NT2 richtgraad 1 en NT2 way- stage A/B) dd. 09.05.2013; een VDAB-trajectovereenkomst dd. 20.02.2013; een VDAB-opleidingsovereenkomst dd. 06.05.2013 voor het volgen van de taalopleiding 'Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen' en bijbehorend aanwezigheidsattest mbt aanwezigheid in de lessen (mei 2013): het geheel van deze elementen toont aan dat betrokkene bereid is Nederlands te leren. Echter, aangezien het kennen van de regiotaal een voor- waarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, toont dit document niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bij- zondere manier geïntegreerd is in ons land.

- meerdere arbeidsovereenkomsten voor arbeiders, afgesloten via BIK Intérim: uit deze documenten blijkt dat betrokkene in de periode juni 2011 - januari 2012 en oktober 2012 via kortlopende contracten tewerkgesteld was via interimarbeid. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een (tijdelijke) job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld

- medische attesten dd. 08.03.2012, 27.03.2012 en 18.01.2013: uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene heden arbeidsongeschikt is.

- documenten Belgacom dd. 03.06.2013 en 12.06.2013 ivm afgesloten contracten (telefoon, internet, televisie) in het verleden.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

"Aangezien verwerende partij verzoeker zijn verblijf geweigerd heeft om reden dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden, zoals gesteld in artikel 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 (voorts: vrw.).

Aangezien verzoeker in het kader van voormelde bepaling diverse stukken i.h.b. een inburgeringattest dd. 06.09.2011, inschrijving diverse Nederlandse taallessen PCVO dd. 22.04.2013, VDAB trajectovereenkomst dd. 20.02.2013, VDAB opleidingsovereenkomst dd. 06.05.2013 en diverse arbeidsovereenkomsten naar voren heeft gebracht.

Verwerende partij meent te stellen dat het geheel van deze elementen slechts aantonen dat verzoeker bereid is om de Nederlandse taal aan te leren en dat hij daarenboven werkwilg is en deze stukken onder geen enkel beding zouden aantonen dat verzoeker grote inspanningen heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

Vermits verwerende partij op eigen initiatief zulke beslissing treft, mag er worden verwacht dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheid met de nodige ernst ter harte neemt.

Overigens voorziet artikel 42 quater vrw. niet in de verplichting voor verwerende partij om het verblijfsrecht te beëindigen in het geval van ontbreken van de gezamenlijke vestiging, doch enkel de mogelijkheid daartoe.¹

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit niet afdoende gelet op de bijgebrachte pertinente stukken inzake zijn integratie.

De stukken de welke verzoeker naar voren heeft gebracht tonen onstuitbaar aan dat verzoeker zijn Nederlandse taallessen beëindigd heeft en deze ook afdoende machtig is waardoor hij dientengevolge geparticipeerd heeft aan de arbeidsmarkt.

Verzoeker heeft benevens zijn deelname aan de maatschappelijke oriëntatie de welk verwerende partij als een verplichting catalogiseert, diverse Nederlandse taallessen, een VDAB trajectovereenkomst en een VDAB opleidingsovereenkomst gevolgd om uiteindelijk via kortlopende contracten te kunnen werken.

Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing slechts spreekt over het willen leren van Nederlands wil verzoeker zijn Nederlandse taallessen al reeds beëindigd heeft en het willen werken in België aangezien verzoeker al reeds - met de economisch crisis in het achterhoofd gedurende enige periode gewerkt heeft in België tot aan zijn arbeidsongeval (Stukken 4).

Aangezien verwerende partij derhalve niet degelijk motiveert waarom de diverse schoolattesten en arbeidsovereenkomsten niet als een inspanning kunnen worden gecatalogiseerd inzake verzoeker zijn sociale en culturele integratie in de Belgische samenleving temeer daar art. 42quater, §1, laatste lid vrw. niet expliciet spreekt over een bijzondere integratie.

Daarenboven heeft verzoeker al enige tijd een procedure erkenning van zijn minderjarige kind met de Duitse nationaliteit ingesteld dewelke op heden nog steeds wordt behandeld voor de Duitse rechtbanken (Stukken 3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R. W. 1982 —1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het

middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 14 juni 2013 kennis nam van het schrijven van 29 november 2012 waarbij hij werd uitgenodigd alle mogelijke informatie omtrent de humanitaire elementen in de zin van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet over te maken. Uit het dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken overmaakte:

- documenten Belgacom over het afsluiten van een contract voor telefonie, internet en tv,
- verklaring PCVO Moderne Talen: inschrijving voor Nederlands tijdens het schooljaar 2010-2011,
- attest van inburgering,
- aanwezigheidsattest RvA betreffende de opleiding voor anderstaligen voor technische beroepen,
- attest Vlaamse Gemeenschap NT2 Richtgraad 1,
- attest Vlaamse Gemeenschap NT2 Waystage A/B,
- VDAB-overeenkomst voor opleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen,
- medische attesten,
- diverse arbeidsovereenkomsten via interim.

Verzoeker meent dat deze elementen voldoende aantonen dat hij wel degelijk het Nederlands machtig is en dientengevolge geparticipeerd heeft aan de arbeidsmarkt. Hij verwijst naar de diverse door hem neergelegde stukken en meent dat niet degelijk gemotiveerd wordt waarom de diverse schoolattesten en arbeidsovereenkomsten niet kunnen worden gecatalogeerd als een inspanning inzake zijn sociale en culturele integratie, te meer daar artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet niet spreekt over een bijzondere integratie. Verder betoogt verzoeker dat hij al enige tijd een procedure heeft lopen tot erkenning van zijn minderjarig kind met Duitse nationaliteit, die behandeld wordt door de Duitse rechtbanken.

2.6. De Raad wijst erop dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de humanitaire elementen en dat de verweerder een grondig onderzoek geleverd heeft van de door de verzoeker gevoegde stukken.

Uit de redactie van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de thans door de verzoeker opgesomde stukken alle door verweerder in rekening werden genomen. Zo wordt expliciet verwezen naar deze stukken en wordt omstandig gemotiveerd waarom deze elementen een verder verblijf van verzoeker in het Rijk niet rechtvaardigen. Verzoeker meent zondermeer dat de stukken die hij heeft voorgelegd afdoende zijn om een verder verblijf te rechtvaardigen doch hij laat na de omstandige motivering aangaande de door hem voorgelegde stukken in concreto te betwisten. Het enige dat hij aanvoert is dat hij niet alleen Nederlands heeft geleerd maar het ook effectief machtig is. De Raad ziet echter niet in hoe dergelijk betoog het motief: *“Echter, aangezien het kennen van de regio taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, toont dit document niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land.”* kan weerleggen of kennelijk onredelijk kan doen bevinden. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat hij heeft gewerkt maakt niet dat volgend motief kennelijk onredelijk zou zijn: *“meerdere arbeidsovereenkomsten voor arbeiders, afgesloten via BIK Intérim: uit deze documenten blijkt dat betrokkene in de periode juni 2011 - januari 2012 en oktober 2012 via kortlopende contracten tewerkgesteld was via interimarbeid. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwillig is. Echter, het hebben van een (tijdelijke) job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.”* De verwerende partij betwist immers niet dat verzoeker inspanningen heeft gedaan om Nederlands te leren en dat hij in het verleden gewerkt heeft, maar meent dat deze elementen niet afdoende zijn om een verder verblijf toe te staan.

Met zijn summier betoog dat er geen sprake moet zijn van een bijzondere integratie toont verzoeker voorts niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie verplicht is zodat dit niet aantoonde dat hij inspanningen levert zich te integreren in België, dat het kennen van het Nederlands noodzakelijk is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven doch evenmin aantoonde dat verzoeker grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat het feit dat hij via kortlopende interimcontracten was tewerkgesteld enkel aantoonde dat hij werkwillig is maar geenszins een bijzondere mate van integratie aantoonde en dat sowieso gezien de jonge leeftijd en gezondheid van verzoeker hij ook in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf kan tewerkgesteld worden en dat voorts niet blijkt dat hij arbeidsongeschikt is.

De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk achten dat geoordeeld wordt dat de mogelijke integratie van verzoeker niet opweegt tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Gelet op alle voormelde gegevens is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu beslist heeft dat het verblijfsrecht van verzoekende partij dient te worden beëindigd.

Voorts, waar verzoeker er thans in zijn verzoekschrift nog op wijst dat hij een procedure tot erkenning van zijn kind met Duitse nationaliteit heeft lopen, wijst de Raad erop dat verzoeker dit gegeven niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing zodat het bestuur bezwaarlijk kan verweten worden met dit element geen rekening te hebben gehouden. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De verwijzing naar de hangende erkenningsprocedure kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte attesten Nederlandse taallessen; opleidingsattesten en arbeidsovereenkomsten in hoofde van verzoeker die zonder meer een sociale en culturele integratie in het Rijk aantonen.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

2.9. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel.

2.10. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER